

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2819/2020
17.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Марић адвокат из ..., против тужене „АИК БАНКА“ АД Београд, коју заступа Маријана Ковачевић адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора о кредиту и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављене против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1465/19 од 17.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1465/19 од 17.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1465/19 од 17.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1197/18 од 28.02.2019. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиоца у целисти се усваја. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништава одредба уговора о кредиту број .. који су дана 28.03.2016. године закључили тужена и тужилац, прописана чланом 5. став 1. тачка 1. која гласи: „корисник кредита се обавезује да пре пуштања средстава кредита у течај Аик банци плати на име фиксне накнаде за обраду кредитног захтева износ у висини од 1,00% минимум, 1.000,00 РСД % обрачунат на основу која представља износ одобреног кредита, са доспећем за плаћање на дан пуштања средстава кредита у течај“. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 12.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.03.2016. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 58.260,00 динара са законском затезном почев од дана извршности пресуде, па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1465/19 од 17.12.2019. године ставом првим изреке жалба тужене је одбијена а пресуда Основног суда у Сомбору П 1197/18 од 28.02.2019. године је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом. Тужена није доказала да је пре закључења уговора о кредиту тужиоцу уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије применим члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници са захтевом за утврђење ништавости одредбе уговора о кредитирању и стицања без основа поднета је 18.07.2018. године. Вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео је 10.000,00 динара, с тим што је поднеском од

13.12.2018. године прецизиран тужбени захтев и означена вредност спора у износу од 12.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарска противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић